

KÁNIKULA

Álmatlanul fekszem a hőségben, és azon töprengem, hogy mégiscsak be fogom szeretetni a légkondit. Felkelek, kimegyek a fürdőbe, megeresztem a zuhanyt. Öt-hat percig szobrozom a víz alatt, egyre hűvösebbre állítom. Ha ennyi vizet elpazarolok, akkor már úgyis elvisz az ördög, úgyis akkora lesz az ökológiai lábnyomom, mint egy jetinek: ezen már a légkondi sem fog rontani. Legfeljebb életem végéig tömegközlekedem. Még jobban mérsékelem a hűsfoyasztásomat. Mindent csak ecettel fogok tisztítani.

Kilépek a víz alól, alig törölközöm meg, hátha ez is segít.

Kereszthuzatot csinálok, de hűvös levegő helyett csak langyos fuvallat áramlik be a szobába, és az éjszaka távoli zajai. Egy kanyarodó, magányos autó, lombok zúgása. Legalább a szél fúj, ettől kicsit elviselhetőbb a hőség.

Visszafekszem, de nem tudok elaludni. Találmányokon töröm a fejem. Szabadalmaztatnom kellene például a hűtőszálas lepedőt, ami egész éjjel temperálja a rajta alvót. Már csak egy lelkes gyártót kell

találnom hozzá, és gazdag leszek! Soha többé nem kell reklámszöveget írnom és rendhagyó irodalomórákat tartanom zoomon negyven lenémított bogyófejnek a képernyőn. Tovább szövöm a gondolatokat a lehetséges találmányokról. Amikor az álmennyezetbe rejthető, citromillatú, mentolos vízpárabefűvő részleteit igyekszem fejben kidolgozni, váratlanul elalszom.

Izzadtan ébredek, ragad a testem, mint a lányom nyalókája, amikor a felénél megunja és a kezembe nyomja, illetve inkább olyan, mint amikor a nyalókát másnap egy papírzsepibe tekerve megtalálom a táska alján.

Hét harminc van, tűz be a nap. A telefonom jelzi, hogy ma oltásra kell vinnem a macskát. Igyekszem kicsit magamhoz térni és végiggondolni, mi is fog kelleni. Oltási könyv. Készpénz, mert nem lehet kártyával fizetni.

Hamar felöltözöm, már indulok is. Oltási könyv, pénz megvan.

Az állatorvos csak két sarokra van tőlünk, hamar odaérek. Én vagyok az első, nyolctól rendel, senki sem ül még az alagsori kis rendelő várójában. Gondolatban megveregetem a vállamat, hogy így kell ezt csinálni, ügyesen, jó korán idejönni, amikor még nincs tele a helyiség reszkető vagy acsargó kutyákkal, miákoló cicákkal és ideges gazdikkal. Ahogyan a váró kifüggesztett képeit nézegetem, hirtelen valami kényelmetlen, fura érzésem támad.

Sötét, alattomos gyanú, lappangó sejtelem, hogy valami mégiscsak otthon maradhatott. A falnak döntött háttal bámulom az ivartalanított macskáknak ajánlott táp plakátját, és hirtelen akkorát dobban a szívem, hogy majdnem lefordulok a padról.

Úristen! A macska! A macskát otthon hagytam!

Lopva a rendelő ajtájára pillantok, nem nyílik-e. Azonnal ki kell találnom, mit mondok, ha kilép rajta az orvos.

Jó napot kívánok. Csak érdeklődöm, ma is lehet oltatni, vagy csak szerdánként?

Vagy:

Jó napot kívánok, veszettség elleni oltásra jöttem, de... elvitelre kérném.

Vagy:

Jó napot kívánok, kivételesen nem a macska miatt jöttem, csak nagyon meleg van az utcán. Gondoltam, beülök ide egy kicsit hűsölni. Ugye nem gond?

Az orvos szerencsére nem jön ki a váróba, odabent zörög valamivel. Lábujjhegyen odalopakodom az ajtóhoz, de előtte még körbenézek, nincs-e felszerelve gömbkamera. Úgy látom, nincs. Huh.

Kiosonok a rendelőből, mellbe vág a sűrűsödő hőség, a már délelőtt gőzölgő aszfalt szaga.

Az árnyékos oldalon visszasierek a házunkig. Beleppek a lakásba, kibújok a szandálból.

A macska nyújtózkodva jön elő, a lábamhoz dörögöldzik, aztán elnyúlik a konyha padlóján. Nem éhes, nagyon melege van.